

imperfection and disability seeing the world in its reality. Our world is the stage of eternal metamorphoses. We owe the nature our senses by which we can perceive the beauty of the created world. However, we need something more – the ability of curiosity – to capture the real sense of this world. Natural beauty is perpetual; there is no object in the world that is ugly itself. We are the ones who discriminate them. As Emerson said, “What we are that only can we see [Baym, 1997:388]”.

Emerson's concept of the nature is Pantheistic. In the appearances of the material world there is always some essence that shines through the surface. The whole world is a huge meaningful process where every element is in its own place. For Emerson, each particle is a microcosm that faithfully renders the likeness of the world; thus the cosmic order manifests itself in every particle of the world. Nothing is useless in nature, nothing is out of the circles of existence. This unity of the Universe is the beauty of it.

For Emerson the beauty of heroism is equal with the beauty of the deed. Without this, there would have never been any development of the human rights. Heroic acts made the world go ahead. The human history is full of heroes, martyrs and saints who sacrificed themselves for the future of the world. As Emerson declares “Every heroic act... causes the place and the bystanders shine [Baym 1997:390]”. A heroic act touches everyone who sees or takes part in it. In his glorification of human heroism we can grasp Emerson's great sympathy towards individualism. For Emerson, the human heroism represents a higher spiritual element of the creation that stays above the visible appearances of the pure natural forms. The romantic concept – which originated from the European traditions – had considerable influence in the age when the USA was only a dream. Emerson found out what the need of the new nation was and perfectly adapted the European Romantic concepts to the American life.

In conclusion, beauty can be classified as the fingerprint of God in creation. Nothing can be beautiful that lacks the presence of a higher-spiritual existence. Beauty is the sign that shows the two parts of the universe, the material one and the spiritual one, have already merged into each other. The mankind is the observer of this fusion and drives energy from this unity of the world. This urges us to pierce into the material world and decipher its codes. “Nature is made to conspire with spirit to emancipate us [Baym 1997:391], - said Emerson”.

Literature

Transcendentalism in: Encyclopaedia Britannica (11) Micropaedia (Solovyn, Truck), 1985, pp. 894-895

Metaphysics in: Encyclopaedia Britannica (24) Macropaedia (Metaphysics Norway), 1985, p.6

The Great Chain of Being in: Encyclopaedia Britannica (15) Micropaedia (Friedrich Holderlin), 1985, p.443

Kantianism in: Encyclopaedia Britannica (22) Macropaedia (Islam-Life), 1985, p.442

Aesthetics in: Encyclopaedia Britannica (13) Macropaedia (Accounting Architecture), 1985, p.16

Baym, Gottesman, Holland, Kalstone, Murphy, Parker, Pritchard, Wallace, The

Anthology of American Literature. Third Edition, New York, London: Norton & Company, 1997, p.388

Ruland, Richard & Malcolm Bradbury. From Puritanism to Postmodernism, A History of American Literature. New York: Penguin, 1991

Lovejoy, Arthur O. The Great Chain of Being (A Study of the History of an Idea). Cambridge, Massachusetts, London, England, The William James Lecturers delivered at Harvard University, 1993

Gorden, Michael and Martin Kierswith. The John Hopkins Guide to Literary Theory and Criticism. Baltimore and London, The John Hopkins University Press, 1994

Bergess, Anthony. English Literature. Hong Kong. Longman Group, 1993

Colridge, Samuel Taylor, *Bibliographia Literaria*. Cambridge, Everymen's Library, 1993

Summary

Paper analyzes the concept of beauty from different points of view in the light of the old European philosophical and Romantic traditions as well as according to the appearance of the one and the same thought in the American literature at those times when a nation was only taking form. It tries to provide a distillation of the different views over the notion so as the problem can be seen and analyzed as objective as possible avoiding mystification of the question.

ВПЛИВ ПАН'ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРОСТОРУ НА СУЧАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ АНТРОПОНІМІКОН

Вегеш А.І.

Ужгородський національний університет

Твори українських письменників – невичерпне джерело для досліджень з літературної ономастики. Літературно-художні антропоніми (ЛХА) несуть багату інформацію, переважно закодовану, але дуже важливу для розуміння сутності художнього твору. Одним із актуальних завдань сучасної української мовознавчої науки є вивчення новітньої літературно-художньої антропонімії, тому на прикладі цього класу онімійної лексики можна не лише оцінити сучасний стан її панівні тенденції в розвитку виражальних засобів окремих стилів української літературної мови. Нова українська літературно-художня антропонімія дуже швидко реагує на всілякі суспільно-політичні зміни. Сучасні письменники намагаються використати ЛХА як мовностилістичний засіб зображення суб'єктивного світу митця. У сучасній українській літературно-художній антропонімії помітне бажання авторів ввести її в контекст світової літератури як органічну і невід'ємну її частину [6, 128].

Головними екстралінгвальними причинами, які впливають на український пострадянський ономастикон є утвердження тісних міжнародних контактів. В тому числі й через масову трудову міграцію, поступова інтеграція України в європейський трансатлантичний економічний та культурний простір. Свідченням системної інтеграції українського ономастикону у пан'європейський простір стають все масовішими [5, 76]. Звичайно, що найбільший вплив на сучасний антропонімію має мода. Вплив моди помітно позначився на складі українського іменника. Від початку 90-х років XX ст. в іменнику українців найпомітнішою є вестернізація. Все частішим стає вживання цілого ряду імен, запозичених з європейських іменників (романських та германських), позначається вплив телесеріалів мексиканського, американського, італійського виробництва, а також поширеність трудової міграції на Захід.

Дослідниця М.Романюк вважає, що соціально зумовлені інновації у офіційно-діловій українському іменника стосуються не лише офіційно-ділової його частини, а й розмовно-побутової, зокрема емоційно-оцінних іменних варіантів [32, 70]. Поширеною стала традиція використання чужомовних імен, як праши, англійських, рідше німецьких та французьких, які користуються популярністю. Роста престиж англійської мови, яка «поряд із українською та російською мовами стає учасником боротьби за вплив на мовну свідомість і мовну діяльність певних комунікативних середовищах» [1, 54].

Сучасні автори не можуть стояти осторонь всіх цих проблем. У творчості П.Загребельного, Ю.Андруховича, С.Жадана, Л.Дереша, І.Роздобудько, В.Кожелянка, М.Гримич зустрічаються герої, на називанні яких позначається експансія західної поп-культури.

Так само, як і в реальному житті, ім'я літературного героя не завжди слугує засобом національної ідентифікації, адже внаслідок тісних міжнародних та міжмовних контактів або глобалізації людина може отримати ім'я, властиве зовсім іншій антропонімічній системі [7, 8]. Так у Сергія Жадана персонажі *Боб Фокс*, *Серж* – харківські друзі автора («Біг Мак»); у подружки, артистки щойно був дорослий син *Густав* («Гімн демократичної молоді»). Розглядаючи варіативність власного особового імені теж може виконувати соціологічну функцію, оскільки власне ім'я одного і того ж денотата в різних ситуаціях може мати різну конотацію: для знайомих і друзів він *Боб*, *Боба*, для матері – *Бобик*, для іноземних друзів – *Серж*, а для своїх – *Сергей* («Біг Мак»). У романі «Архив Любка Дереша *Андрій* стає *Андроном*, а *Дмитро* – *Джимом* («*Андрон мій товариш, він меломан*», «*А чому ти Джим? Це ніби від Дмитра?*») Та найбільш якими інноваційних ЛХА, які вже навіть досягли субсистеми народнорозмовного іменних варіантів зустрічаємо в романах Ірен Роздобудько. Пор.: «...називали мене по західному, тому мене одразу ж охрестили *Деном* (Денис). Сусіда по кімнаті відповідно, назвали *Макс* (Максим). *Ден та Макс* – два круті хлопці» («*Останній діамант міледі*»). У цьому ж романі авторка досить часто замінює українські імена іноземними: *Марія* – *Маріон*, *Олег* – *Олівер*, *Іван* – *Жан* («насправді *Жан Дартова* звали досить просто – *Іван Пир'єнко*»). ЛХА *Джон* у романі «*Амулет Паскаля*» має другий варіант: *Іванко-Джон*. У романі «*Зів'ялі квіти викиданості*» авторка устами героїні *Стефки* іронізує над іменем *Едуард*. Пор.: «О, Господи»

прийнялася вона, - яке жадливе ім'я! – Згоден, з награним сумом сказав він, - але було модним, коли я народився... Батьківська помилка. Вони ж мене не назвали... - Є вихід, - усміхнулася *Стефка*, - нехай вас називають скорочено – *Ед*. Чому вчувається щось жорстке. Принаймні пасує до вашої куртки».

Марина Гримич у романі «Ти чуєш, Марго?..» доводить неприродність українського в Україні чужомовного імені *Марго*. Тут це ім'я поступово змінюється, і *Марго* стає *Марусею Богуславою*: «То якесь ім'я не фант – *Марго*, Зате *Марія* – люкс! *Марія*, *Маруся*... Ви часом не з Богуслава? Моя мама *Марія*». Ім'я іншого героя - *Сергія Драгомарецького*, навпаки, заступають чужомовні іменні варіанти: «він-таки *Серж*, він-таки *Серго*, він же *Сірожа*», що в контексті роману також виконує відповідну стилістичну функцію. Пор. ще: *Фабіаненко* та *Дейзі* («Мак червоний в росі...»).

Надто, що сучасні письменники не стоять осторонь утвердження естетики чужомовних особових імен, а виступають проти примітивних правил глобалізації. Так, Юрій Андрухович глузує над ультрамодними іменними варіантами, які у відповідні з питомо українськими прізвисьмами набувають відчутної оцінної цінності. Напр.: *Маврикій Пулярка* (професор гімназії), *Амальтея та Епітетестра Гарздецькі* (донька та дружина професора) («Рекреації»); Марина Гримич критикує моду на чужомовні імена. Тут варто згадати вигадливе ім'я професорської доньки *Андромеди Аристархівни*, яке вказує на схилання перед західською культурою («Ти чуєш, Марго?..»). ЛХА дядя *Роберт* цікавий іронічною назвою самого автора: «Яке дивне ім'я – *Роберт*. Схоже на назву якогось вершала для геїв» («Депеш Мод», С.Жадан). Василь Кожелянко вміло поєднує чужомовні імена з українськими або, навпаки, антропоніміїні формати з українською антропонімією основою, творить «креольські» ЛХА. Так виникає комічний ефект. Пор.: *Аврелій Марчук*, *Юліан Цезарюк*, *Петровій Пугренко*, *Нероній Калитков* («Брама горішня»); *Едвард Чоботенко* (Ед, пан Чобот), *Дездемона Лапчук*, *Павло Галілейський* («Людинець»); *Делірій Іванович Іванен* («Тероріум»); *Тит Яблуненко*, *Ярина Савойська* («Котигорошко»). ЛХА *Ярина Савойська* привертає увагу. Слов'янське ім'я *Ярина* означає рання (прошнина), а ось прізвисько можна асоціювати з царицею *Маргаритою Савойською*, а також з капустою різного виду. Пор.: «Вона - *Ярина Савойська* (але навіть якби хотів, то не забув би це екзотичне прізвисько)»; «Журналістка *Ярина Савойська*, телеканал КГБ... як її там... панна *Пренейська*, чи як? *Видеумайська*... *Вайдейська*... *Ярина Арагонська*». Журналістка каналу КГБ вкрай проникає, як і капуста всюди росте: рання городина.

Про особливе ставлення до ЛХА *Клеопатра Микитівна Січка* свідчить той факт, що цей онім Павло Загребельний використовує як у романі «Брухт», так і в повісті «Глола душа». Автор також поєднує ультрамодне ім'я з традиційним українським прізвиськом та іменем по батькові, чим досягає сатиричного ефекту. Сама героїня розповідає: «*Клеопатрою* назвав мене батько, він історик. Мати, мабуть, і не чула про ту єгипетську царицю, хоч до чоловіків була, може, ще зацікавлена неї. *Клеопатра Микитівна* - в українському селі трохи смішно... Звали мене тоді *Клавкою*, бо *Клеопатра* - це не для сільської місцевості і не для сатиричності. Там *Клавка* – це штука, а *Клеопатра* – сарказм!» У виборі імен не раз

«панує ота всюдисуща мода і... - ніде правди діти! – примхи. Через це деякі наших сучасників носить на диво химерні, а інколи й курйозні найменування «подаровані» їм батьками і «модую» [8, 45].

Глобалізаційні тенденції позначаються і на українських прізвиськах: їх помітний як на рівні плану вираження, так і на рівні плану змісту однішню від традиційного антропонімійного класу [5, 79]. Вивчаючи ЛХА сучасних авторів, впадає в око значний відсоток онімів, утворених шляхом онімизації та трансонімизації назв, знакових для західної поп-культури. Завдяки онімизації постали такі прізвиська: *Квант*, *Маєстро*, *Астат* («Архе», Л.Дереш), *Дон Мукта*, *Роберто*, *Йостек* («Трохи п'ятьми, або На краю світу», Л.Дереш), *Елвін Банзай* («Культ», Л.Дереш), *Гладкий Хінні* («Поклоніння ящірці», Л.Дереш), *Стайдер* («Намір», Л.Дереш); *Феміда у Шиньйоні*, *Калькулятор*, *Аміко* («Гоголь», М.Гримич), *Дон Кіхот*, *Санчо Панса*, *фрекон Бок*, *Снігова королева* («Останній діамант міледі», І.Роздобудько), *Смаглява Барбі*, *Саламандра*, *місіс Гім* («Мерці», І.Роздобудько), *містер Марпл*, *справжній Кен* («Ескорт у сморі», І.Роздобудько), *татусь Карло* («Зів'ялі квіти викидають», І.Роздобудько), *Дар Нарциз* («Тасмниця», Ю.Андрухович). Як бачимо, часто ономастичні стандарти стали стандартами при наданні прізвиськ стають відомі особові назви західних моделей, артистів, кіногероїв, літературних героїв тощо. Утворення таких прізвиськ можна розглядати як наслідок глобалізаційних впливів.

Прикметно, що у творах сучасних українських письменників зустрічаються герої, над іменами і прізвищами яких автори експериментують. Використовуючи іноземні назви, письменники припасовують їх до характеристик героїв, що очевидно, невід'ємним елементом естетики постмодернізму.

У романі «Перверзія» Ю.Андруховича є низка прізвищ-масок, які представляють собою різні модифікації прізвищ реальних людей. В результаті таких змін прізвище або міняє свою внутрішню форму, або набуває більш складної внутрішньої форми [21, 241]. Цей прийом переосмислення доонімійної семантики також слугує мовним засобом творення постмодерністської карнавальності. Тут виявляється, що «шотландський характерник *Мак-Ніс*, що дослужився до козацького полковника, нині відомий всій Речі Посполитій як *Максим Криков*». А «*Юрцьо Кутермак*, по-іншому *Юрій Дрогобич*, автор найпершої видрукованої в Римі книги, доктор філософії, ректор Болонського університету, на диво якого котрого був навіть *Миколай Коперник*». За Ю.Андруховичем виявляється, що «...славетний венеціанський маляр *Вітторе Карпаччо* походив, зрозуміти, з Карпатських гір, як і я, і справжнім його прізвищем було чи то *Гуцулик*, чи *Бундузяк*, а може й *Буржидган*». «*Козак Ямайка* – рідкісної проби шукач прикрас, викарвавши на острові Хіос турецьку галеру, добився аж до Англії, де берегів і започаткував там рід *Оцирків*». Ім'я відомого галицького князя *Ярослав Осмомисла* одержує несподівану інтерпретацію та авторську оцінку: «*Слов'янський Карпат і Дунаю князь Ярослав Осьминіг*, прозваний так за свою всепроникливість і всюдисутність». Пор. ще: *Йосиф Франц* стає *Йосифом Француватим*.

Даючи прізвища своїм персонажам, В.Кожелянко, як правило, не стри-

Відшукуючи зі своїми героями в просторі й часі, пристосовуючи їх до різних епох і режимів, він видозмінює лиш частково структуру їх прізвищ чи прізвиських, додаючи потрібний суфікс, закінчення, перекладаючи їх іншою мовою і т. д. ЛХА *Бені Старогіл* («Лженострадамус») – «нащадок прямих спадкоємців короля Карпато-Балканського ареалу Ігли XII-го Старого». Поступово він стає *Климентієм Зоре колом* – «православним руським лицарем». Пор.: «Звідки у твоїй молодості таке дивне прізвище? – Предки мої, очевидно, списами і шоломами твої коволи». Згодом герой стає французьким купцем *Луї Стилеттом*, російським фортифікатором *Клименто Стилетто*. З іронією автор представляє географа з далескої Британії *Глена Старкіллера*. Сам власник цього прізвища каже: «Інше прізвище... моєю рідною мовою воно означає «Убивець зірок». ЛХА *Матвій Матвійчик* («Людинець») – осавул Служби національної безпеки має ряд прізвистів. Пор.: «Я чув, *Матвію*, що ти маєш в Чернівцях якусь кавказьку кличку, *Матвію*, чи що? – *Сигуранц*, - посміхнувся Матвій, - аналогія з румунською мовою службою часів окупації».

У романі «Мерці» І.Роздобудько зустрічаються ЛХА носіями яких є персонажі. Як правило, ми не знаємо їх справжніх імен та прізвищ. Це ЛХА-чоловічки, які даються за «зовнішнім виглядом, фізичними вадами та властивостями людини» [33, 276]. Пор.: «давній знайомий на прізвисько *Дон* старанно працював на свою кишеню й очі його запалювалися лише тоді, коли йшлося про гроші»; «скандально відома журналістка на прізвисько *Луза*, яке використовували друзі, маючи на увазі не тільки псевдонім *Луїза Задова*, але й інше – це була більярдному столі, в яку залюбки можна було закотити кулю».

Цікаво, що літературні герої не тільки носять імена зарубіжних персонажностей чи кіногероїв, а й демонів. У романі «Культ» Л.Дереша є згадки з творів американського письменника Говарда Лавкрафта – боги та демони дрімучої давнини (*Йог-Сотот*, *Азатот*, *Ктулху*) [Див. 26]. Цікавим є ЛХА *Полікар при Воротах Світанку*. Саме так називав себе *Сід Баррет* – лідер британців «Pink Floyd», а ЛХА *Король-Яцирка* вказує на *Джима Морісона* (група *The DOORS*).

Не бачимо, у пострадянський період глобалізація стає вагомим чинником розвитку українського антропонімікону. Вплив власних назв іноземного походження позначився також на творчості письменників сьогодення. Демократизація та децентрація суспільного буття в Україні слугувала добрим ґрунтям для актуалізації модних тенденцій у сфері літературно-художньої антропонімії.

Література

1. Азешок Б.М. Мовні зміни на тлі деколонізації і глобалізації // Мовознавство. - №3 - 2001. - С. 48-54.
2. Андрухович Ю. Перверзія: роман. - Львів: ВНТЛ - Класика, 2004. - 304 с.
3. Андрухович Ю. Рекреації. - Львів: ЛА «Піраміда», 2005. - 144 с.
4. Андрухович Ю.І. Тасмниці. Замість роману. - Харків: Фоліо, 2007. - 478 с.

5. Белей Л. Глобалізація як панівна тенденція розвитку сучасного українського антропонімікону // Ономастика і апелативи. Випуск 30. Збірник наукових праць / За ред. В.О. Горпинича. Ювілейний випуск на пошану 80-річчя дня народження професора Володимира Олександровича Горпинича. Дніпропетровськ: ДПУ, 2007. – С. 76-81.
6. Белей Л. Нова українська літературно-художня антропонімія: проба теорії та історії. – Ужгород, 2002. – 176 с.
7. Бияк Н.Я. Особливості найменувань осіб в українській художній прозі збереження їх функцій у німецькомовних перекладах. Автореферат канд. філолог. наук. – Івано-Франківськ, 2004. – 19 с.
8. Глинський І. Твоє ім'я – твій друг. – К.: Видавництво дитячої літератури «Веселка», 1970. – 212 с.
9. Гримич М. Егоїст: Роман. – Львів: Кальварія, 2003. – 228 с.
10. Гримич М. Мак червоний в росі...: Роман. – К.: Дуліби, 2005. – 192 с.
11. Гримич М. Ти чуєш Марго?..: Роман. – Львів: Аверс, 2000. – 216 с.
12. Дереш Л. Архе. Монолог, який усе ще триває. Роман. – Львів: Кальварія, 2005. – 276 с.
13. Дереш Л. Культ. Роман. – Львів: Кальварія, 2006. – 208 с.
14. Дереш Л. Намір! Роман. – К.: ПП Дуліби, 2006. – 296 с.
15. Дереш Л. Поклоніння ящірці. Роман. – Львів: Кальварія, 2004. – 176 с.
16. Дереш Л. Трохи пітьми, або На краю світу. – Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2007. – 288 с.
17. Жадан С. Біг Мак. – К.: Критика, 2006. – 232 с.
18. Жадан С. Гімн демократичної молоді. – Харків: Фоліо, 2006. – 223 с.
19. Жадан С. Депеш Мод / Післямова П.А.Загребельного. – Харків: Фоліо, 2006. – 229 с.
20. Загребельний П. Брухт: Роман; Гола душа: Повість. – Харків: Фоліо, 2006. – 399 с.
21. Кожевникова Н.А. Заметки о собственных именах в прозе Андрея Божовича // Ономастика и грамматика / Отв. ред. Л.П. Калакуцкая. – М.: Наука, 1981. – С. 222-259.
22. Кожелянко В. Котигорошко: Роман. – Львів: Кальварія, 2001. – 156 с.
23. Кожелянко В. Лжеostradamus: роман. – К.: Факт, 2000. – 128 с.
24. Кожелянко В. Людинець: Роман (Людинець pana Бога). – Львів: Кальварія, 2001. – 182 с.
25. Кожелянко В. Тероріум: Роман. – Львів: Кальварія, 2002. – 172 с.
26. Лавкрафт, Г. Зверь в подземелье. История Чарльза Декстера Варда // Зверь в подземелье: корабль: [сб.: пер. с англ.] / Г.Лавкрафт. – М.: АСТ: ЛЮКС, 2005. – С. 141-161.
27. Роздобудько І. Амулет Паскаля: Роман. – Харків: Фоліо, 2007. – 189 с.
28. Роздобудько І. Ескорт у смерть: Роман. – Львів: Кальварія, 2002. – 144 с.
29. Роздобудько І. Зів'ялі квіти викидають: Роман. – К.: Нора-Друк, 2006. – 160 с.
30. Роздобудько І. Мерці: Роман. – Львів: Кальварія, 2001. – 212 с.
31. Роздобудько І. Останній діамант міледі: Авантюрний детектив. – Харків: Фоліо, 2006. – 222 с.

- 11 Романюк М.І. Соціально зумовлені інновації в ономастиконі Закарпаття кін. XX – поч. XXI ст. – Ужгород: Гражда, 2007. – 124 с.
- 12 Рубоша Н. Місце прізвищ у лексичному складі мови // Сучасні проблеми лінгвістики та літературознавства. Випуск 8. Збірник пам'яті професора Василя Добоша. – Ужгород, 2005. – С. 266-279.

Summary

The article considers proper names of the literary heroes of the modern Ukrainian novel (I. Andrukhovych, M. Matios, V. Kozhelianko, P. Zahrebelnyj, M. Hrymch, H. Harech, S. Zhadan, I. Rozdobudjko), their creative interpretation and connection with the present.

ФРАНЦУЗЬКІ ЗАПОЗИЧЕННЯ-НАЗВИ РЕМІСНИКІВ У СЕРЕДНЬОАНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ ЗА ДАНИМИ ІСТОРИЧНОЇ АНТРОПОНІМІЇ

Добровольська О. Я.

Ужгородський національний університет

У дослідженнях з історичної лексикології взаємовідношення між англійською та французькою мовами в період XII- XIV ст. становлять одне з важливих питань. Зокрема, близько трьох тисяч слів було запозичено з французької мови в англійську, і це становить словникового складу за рахунок запозичень з французької мови в XI- XIV ст. вважається найістотнішим наслідком впливу французької мови на англійську [2:190; 3: 171]. Безпосередньо після норманського завоювання, тобто в період, коли найсильніше відчувався іноземний вплив в Англії, кількість запозичених слів була дуже незначною. У дуже незначній кількості збільшується кількість запозичених слів у XIII ст.

Після, вже з другої половини XIII ст. значно збільшується кількість запозичених слів у англійській мові. В XIV ст. в Англії розвивається та становиться нова суспільна група – “третій стан” (купці, лихварі, ремісники), згодом – клас буржуазії. Французькі слова, які до цього вживалися лише у колах “верхнього світу”, тепер проникають у мову середніх класів. Посилення суспільної свідомості цього зростаючого класу супроводжується ростом культури цього класу, зростанням освіти, грамотності. На початку свого розвитку “третій стан” починає прилучитися до культури панівних класів [2: 192]. Тому в XIV ст., коли французька мова скрізь витісняла французьку і стала загальноприйнятною мовою всього населення країни, кількість французьких слів в англійській мові зростає у декілька разів. У цей час французькі слова, попадаючи у словник середніх класів, розповсюджується у мові широких кіл населення. Саме на період становлення англійської буржуазії як класу (XIV ст.) припадає 42% запозичень